

IX.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne med Undtagelse af Kjøbenhavn.

(Udgivet af Landstingets Udvalg den 5te Februar 1873.)

Da de gjældende Forskrifter om Brandvæsenet og Brandpolitiet i Kjøbstæderne, der hovedsagelig have Stjæmmel i Fredg. 24de Januar 1761, ere mangelfulde, og efter den Udviikling, der siden den Tid har fundet Sted i Kjøbstæderne, tildele foræbede, maa det paastjønnes, at Regjeringen har søgt i et samlet Lovforslag at revidere og supplere de derhen hørende Bestemmelser, og det forekommer Udvalget, at denne Opgave er løst paa en tilfredsstillende Maade, saavel med Hensyn til Brandvæsenet som til Brandpolitiet. — Hvad navnlig Brandvæsenet (Slukningsvæsenet) angaar, kan Udvalget ingenlunde gaa ind paa den Anstuelse, at Ordningen heraf ikke skulde vedkomme Staten eller Kommunen, men være en Sag, der ene har Interesse for Forsikringselskaberne, og som det derfor maa overlades disse at drage Omfarg for; thi et velordnet Brandvæsen er en Betryggelse for Kommunens Beboere, der ikke bør se deres materielle Eksistens sat paa Spil gjennem den Tilfældighed, om Brandforsikringselskaberne ville anvende Bekostninger paa Slukningsvæsenet eller ikke — Bekostninger, som de Forsikrende derhos komme til at udrede gjennem Forsikringspræmierne; og om end Brandvæsenet maa siges hovedsagelig at have en kommunal Interesse, og om end, som Følge heraf, Brandvæsenets Ordning i det Væsentlige kan lægges i de kommunale Myndigheders Haand, har Staten dog, lige saa vel i dette, som i andre kommunale Forhold, den Pligt at vaage over, at Borgerne leve under velordnede og betryggende Villkaar, og et Tilfyn paa dette Omraade fra Statens Side skjønnes derfor at være en Nødvendighed.

Men maa det altsaa anses for givet, at et velordnet Brandvæsen er en Sag, der har særlig Interesse for Kommunernes Beboere, kan Udvalget ei heller finde, at den Anstuelse kan gives Med-

hold, at man under Overveielser af en ny Ordning bør søge at komme bort fra den Forpligtelse, som efter de nugsældende Regler paahviler Borgerne til at yde personlig Assistance i Ildbrands-tilfælde. Det er en almenlydig Sætning, der er udtalt i Loven af 2den Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet § 33, „at det er en almindelig Borgerpligt for Enhver i Tilfælde af Ildbrand at yde al den Tjeneste, han formaar“, en Sætning, der ligesaavel har Alvendelse for Kjøbstæderne som for Landet, og i hvilken i hvert Fald kun kan tilstedes Indskrænkning, forsaavidt angaar Kjøbstæder med en større Folkemængde; men for disse giver ogsaa Forslaget i den Retning tilstrækkelig Frihed ved at indrømme, at de Brandkorpset paahvilende Pligter i større eller mindre Omfang kunne overdrages til Mandskab, der lønnes af Kommunen. — Det forekommer saaledes Udvalget i det Hele heldigt, at Forslaget bevarer det Bestaaende som Grundlag, ligesom man ogsaa maa erkjende, at der, lige overfor den Staten i det Almene Interesse paahvilende Pligt, at sørge for, at et betryggende Brandvæsen bringes tilstede, er taget behørigt Hensyn til den kommunale Frihed og Selvtjerselse, og Udvalget finder endelig, at Forslaget her er gaaet den rette Vej ved i Loven kun at give en Namme, men overlade Detaillerne til Vedtægter og reglementariske Bestemmelser.

Med Hensyn til enkelte af de Paragrafer, i hvilke Udvalget finder at burde foreslaa Endringer, skal man bemærke Følgende:

Følge § 1 Litra c. skal der i Vedtægten gives nærmere Regler for de i § 4 omhandlede Belønninger og Understøttelser; men det forekommer Udvalget tvivlsomt, hvorvidt disse Forhold, ved hvis Bedømmelse i hvert enkelt Tilfælde meget